

Sobre el document 'Església, servidora dels pobres'

Dg, 10/05/2015 per Catalunya Religió

[Pensa-t'ho bé!](#)

Acabem de celebrar tot just la Diada del Primer de Maig, de la Festa del Treball, i hem de recordar que a primers d'aquesta setmana, el dilluns passat, els bisbes d'Espanya van fer públic un document, titulat '[Església, servidora dels pobres](#)', en què manifestaven la seva preocupació per les conseqüències de la crisi econòmica i proposaven una regeneració moral. Fins i tot, en el document demanen perdó, com a Església, per a aquells moments en els quals no han sabut respondre a les necessitats dels més vulnerables.

Es tracta d'un text no massa extens i que ja s'ha interpretat com un clar distanciament per part dels bisbes espanyols de les polítiques del Partit Popular, actualment en el Govern, i de les postures més tancades en les qüestions socials, manifestades molt sovint pel ministre d'Hisenda i Administracions Públiques, **Cristóbal Montoro**, que no ha deixat de criticar les dades de la pobresa que dona Càritas; o dels representants de l'Agència Tributària que van comparar els donatius de Càritas amb el finançament irregular del Partit Popular.

Altres també han interpretat aquest text episcopal com un punt final ja de l'època del cardenal **Antonio Maria Rouco** per entrar ja en l'òrbita més social del **papa Francesc**. El document, que va ser aprovat la setmana passada en l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal, correspon molt més a la sensibilitat de l'actual president, l'arquebisbe **Ricardo Blázquez**, i al president de la Comissió Episcopal de Pastoral Social, l'actual bisbes de Calahorra, la Calzada-Logroño, **Juan José Omella**, que possiblement ha estat un dels redactors finals del text.

Subratllo alguns dels punt que a mi més m'han interessat.

En primer lloc és important veure com descriuen els bisbes l'actual situació social on hi destaquen els nous pobres i les noves pobreses, focalitzades sobretot en els joves que no tenen treball i en la repercussió en la pobresa infantil, la gent gran

oblidada i les dones afectades. Sense deixar de recordar la pobresa que continua en el món rural i en els qui es dediquen al mar. Pel que fa a la immigració el text reconeix que ells en són els més afectats sense que en siguin els qui l'hagin provocat, mentre que els països que els reben els hi retallen els seus drets i limiten, també per a ells, els serveis socials bàsics. Els bisbes demanen per a ells i de part de les autoritats nacional i europees actituds de generosa acollida i de cooperació amb els seus països d'origen per procurar-ne el seu desenvolupament.

També s'analitza la corrupció que en aquests moments afecta la política i l'administració i la descriu com un autèntic mal moral, que té el seu origen en la cobdícia financera i l'avarícia personal i que és un greu repte a la nostra societat, definint-la com una conducta èticament reprovable i un greu pecat. Sense deixar de denunciar que al darrera d'una degradació moral també sempre hi ha un greu empobriment espiritual.

En un segon bloc del document també s'enumeren els quatre factors que expliquen la situació social actual. Primer, el de la negació de la primacia de l'ésser humà i de la dignitat que Déu li ha donat. Segon, el del domini de la immediatesa i de la tècnica en la cultura actual. Tercer, un model social centrat només en l'economia i una economia sense regulació. I quart, la idolatria dels mercats que ha fet que es deixi a les activitats econòmiques que es regulin per si soles mentre que els polítics es desenten de les seves responsabilitats.

En una tercera part del text es recull, amb molt d'encert, tot el patrimoni de la Doctrina Social de l'Església sobre aquesta matèria i es recorda la importància de la dignitat de la persona, així com el fet que els béns de la humanitat no poden ser privats sinó que tenen una dimensió social i una finalitat universal. També es recorda i se subratlla el valor de la solidaritat i el necessari equilibri que hi ha d'haver entre els drets i les deures, per tal d'assolir el bé comú, que no és altra cosa que el bé de tots i cadascú. També es recupera la importància que tenen, seguint el principi de subsidiarietat, les instàncies i organitzacions intermèdies o les que col·laboren i ajuden en la vida social, forçant a les administracions públiques que les recolzin més i que les fomentin.

L'últim punt recorda la importància del dret al treball digne i estable. El document acaba però d'una manera molt propositiva: amb 8 propostes esperançadores i per poder portar a la pràctica.